

giverne i alt Fald skulle betale den samme Løn til de udenlandske Arbejdere som den, der er gængs for dansk Arbejdskraft.

Jeg har saa til § 10 stillet et Par smaa Ændringsforslag. Det ene gaar ud paa at opretholde en Bestemmelse, der findes i den nugældende Lov. Lovforslagets § 10 omhandler Boligforholdene for vedkommende Arbejdere, og der er i den gældende Lov en Bestemmelse, der paalægger Arbejdsgiverne at indrette og renholde Retirader til de fremmede Arbejdere. Jeg antager nu, at denne Bestemmelse kun har særlig Betydning for de større Arbejdssteder; for de mindre Arbejdssteder, hvor der kun beskæftiges en eller to fremmede Arbejdere, behøver der vel neppe at indrettes, og stilles der vel heller ikke Fordring om, at der skal findes Retirader specielt indrettede til dem. Derimod kan jeg tænke mig, at der til de saakaldte Polakkaserner maa høre særlige Retirader, og jeg finder ingen Grund til at fritage Arbejdsgiverne for at sørge for, at disse Retirader renholdes. Der vil jo kun være Tale om et rent Penge-spørgsmaal ved en saadan Bestemmelse, da vedkommende Arbejdsgiver maatte betale en eller to af Gaardens Folk noget ekstra for at udføre dette Arbejde, som jeg finder det rimeligere at paalægge dem, end at de polske Piger, som ere Flertallet af Arbejderne, udenfor deres Arbejdstid tillige skulle have at sørge for denne Renholdelse. Og jeg tror ogsaa, at man lettere vil faa det holdt i Orden, naar det virkelig paalægges Arbejdsgiverne at sørge for, at Retiraderne blive renholdte.

Det andet Ændringsforslag, jeg har stillet til § 10, gaar ud paa, at man i denne Paragraf skal indføre en Bestemmelse om Enkeltmandssenge i Stedet for den, der findes i Lovforslaget om, at Sengesteder ikke maa indrettes til mere end 2 Personer. Vi vide, at der i den Tyendelov, som for Øjeblikket er til Forhandling i det andet Ting, er indført en Bestemmelse om enkelte Senge for Tyender. Det forekommer mig derfor, at det var naturligt, naar vi nu behandle en Lov som denne, der jo i mange Retninger kan siges at staa i Forbindelse med Tyendeforholdene, at man ogsaa der indførte ensartede Bestemmelser, idet man gik bort fra det hygiejnisk set aldeles forkastelige Princip at anvende Fællessenge og i Stedet for krævede Indførelse af Enkeltsege til hver Mand. Det er naturligvis en Udgift for vedkommende Arbejdsgiver, men jeg synes ikke, at der kan være Tale om, at den kan blive saa stor, at det bør afskrække fra at stille Krav om, at der til

disse Arbejdere kun maa findes enkelte Senge.

Hermed har jeg gennemgaaet de af mig stillede Ændringsforslag, som jeg paa det bedste vil anbefale. Jeg vil ikke sige, at jeg nærer stort Haab om at vinde Flertal for disse mine Ændringsforslag her i Tinget; jeg føler kun, at man ved at vedtage disse Ændringsforslag vilde give Loven en mere omfattende og beskyttende Karakter overfor disse fremmede Arbejdere og dog ikke derigennem paalægge Arbejdsgiverne større Byrder, end hvad rimeligt og forsvarligt kan være.

Jeg skal saa kun til Slutning omtale de enkelte Ændringsforslag, som ere stillede af Flertallet, og som jeg ikke kan tiltræde. Det ene er Ændringsforslaget under Nr. 3 til § 2, hvorved der skulde indsættes en Bestemmelse om, at Politiet skulde optage et nøjagtigt Signalement af de fremmede Arbejdere. For saa vidt man ved denne Bestemmelse kun har tænkt paa det Signalement, som saa vidt mig bekendt optages af alle fremmede Arbejdere og indføres i den Opholdsbog, de skulle have, naar de ere her i Landet, forekommer det mig, at denne Bestemmelse er unødvendig at have her i Loven. Men hvis man derimod har tænkt sig noget mere — og jeg har en Følelse af, at man, om jeg saa maa sige, vil føre en offentlig Politiprotokol over samtlige fremmede Arbejdere med Signalement, Fingeraftryk og deslige, som om det var en Art mistænkelige Personer — forekommer det mig at være i højeste Grad utiltalende at behandle Arbejdere, hvis Arbejdskraft, vi have Brug for, og som man indfører her i Landet, som en Art mistænkelige Personer, der skulle staa under Politiofsigt. Jeg har derfor ikke kunnet tiltræde dette Ændringsforslag.

Ændringsforslagene under Nr. 19 og 20 til § 18 gaa ud paa at forandre Bestemmelsen om, at Indenrigsministeren enten skulde anvende Politiet eller for visse Landsdeles Vedkommende Arbejds- og Fabriks-tilsynet, til en Opfordring til, at Politiet saa vidt muligt skulde anvendes til Tilsynet. Jeg for min Part kunde snarere tænke mig at gaa den modsatte Vej og faa indført i Loven, at Politiet saa vidt muligt ikke maa anvendes til Tilsynet, thi for mig staaer det, som om Politiet er den Myndighed, man nødigst skulde anvende til dette Tilsyn. Som jeg allerede har udtalt, anser jeg det som Tilsynets Opgave at være Værge og Beskytter for Arbejderne, det skal være saaledes, at de fremmede Arbejdere med Tillid henvende sig til dette Tilsyn, men jeg har